

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Ephr[a]em diuinâ prouidentiâ è carcere liberatur, in quem iustissimè
coniectus erat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

aut antè acti, & annales vitæ vestræ recognoscite; fortè iam olim aliquid peccâstis, nec dum expiâstis. Hic illi facti calumniarum sorori factam, & ademptam hæreditatem. Tertius depontanum illum à se in aquas præcipitarum dixit. Extorta à singulis confessione, aperui, quæ cognoueram de alijs, quæ illi narratione attolenti formidare cœperant vindictam diuinam.

V.

Insequenti die Quæstor omnes ad publicum Tribunal adduci præcipit; vbi, spectante toto populo, rotarum gyris adstricti diuque excarnificati facinora sua omnia ediderunt; cædes, adulteria, calumnias; lataque sententia, me præsentem, in furcam acti animas exhalârunt. Quid mihi tunc animi, quis sensus ac trepidatio fuit? Lictores enim, age puer, inquiunt, non ita quæstionem, vt nuper, euades; quibus ego externatus mortuo propior, quam viuo videbar. Dein prætor, puerum, inquit, veste spoliare, spoliatam loris à manibus pedibusque distendite, neruisque bubulis mactate. Hic ego calum mille votis onerari, Deumque infirmis precibus placare conatus, religionem professurum spondidi, si me præsentem supplicio eximeret, & vinculis expedito salutem expediret. Audire mox Dei elementia visa lacrymabiles gemitus meos. Ex Concilio Iudicem primus monet prætorum; vt, si videretur, in aliud tempus cognitionem reijceret meam causam. Prandij horam esse, reducor ergo oneratus ferro in vincula, aliosque dies quinque supra viginti in custodia solus exigo. Cùm ecce tibi rursus ille iuuenis (haud dubiè tutelaris Genius) mihi iam tertium adstat & compellans: satisne credis iam, inquit, iusto Dei Iudicio mundum administrari? Nec quidquam contra æquitatem ab eo fieri? plus satis, inquam, intellexi *Mirabilia opera Domini, & inuestigabiles vias eius*. Nec enim tantum intellexerat, quam iusto Dei Iudicio in carceris sui socios fuerit animaduersum; sed prima statim vice, quæ Angelus ei apparuit, digitum intendit ad causam tantæ calamitatis, miserum scilicet pecus, quod crebra lapidatione confecerat; quam causam ipse etiam ceteris captiuis ingenuè detexit.

VI.

Nam mense vno antè, quam in carcerem daretur, quid fecerit ipse sic narrat: Cùm puer, inquit, sanè malè moratus, iussu parentum suburbium peterem, reperi tam in salu buculam scetivam
nidam

quidam cepti crebra lapidum insectatione eò vsque persequi, donec onere ventris & cursu fatigata concideret. Mortua feris per noctem in pradam cessit. Ego ceptum profectus iter obuiam habui iuuenca dominū, vltimæ sortis & fortuna hominem, sollicitè pecudem amissam vestigantem, meque peramanter salutantem; rogantemque an aberrantis alicubi bouis vestigia in silua deprehendissem? Ego, vt me extra suspicionem facti ponerem, nullo dignatum responso, insuper etiam contumelijs oneratum dimisi. Altero post mense eandem viam remetiri iussus in nemore à nocte interceptus, & his malis exceptus sum, Deo delictum vindicante. Postquam ergo & agnouit malum suum meritum, & socijs vinculorum id aperuit, tandem tertiâ vice apparenti Angelo, laudata diuina æquitate, supplex factus, obsecro Domine, dixit, qui me tam clementi affata in vltimis his periculis & ærumnis meis dignatus es, asserere me ex vinculis in pristinam libertatem, ego tibi vicissim totum vitæ meæ animum deuoueo despondeoq;: monachum profitebor, & in omni vitâ sincera fide Deo seruiam. Subridens ille: semel dumtaxat adhuc ad Tribunal sisteris, & missionem accipies. Ah Domine, inquam, minas & plagas Iudicis pertimesco, & reformido. rursus ille placidè: tam grauitè te peccasse non oportebat; nunc quoniam, ob improbitatem tuam, tu ipse te his calamitatibus implicasti, quid agam? Enimuerò non multa patieris, succedet huic nouus prætor, qui te missum faciet; & cum dicto recessit. Anxius ego propter euentus incerti expectationem. Post quartum diem nouus Prætor magistratum init, parentibus meis familiariter notus; qui octauo, quàm inierat præturâ, die quærit ex præfecto Carceris, quos teneret in vinculis. Neminem, inquit, præfectus, præter puerum. Productum in quæstionem agnoscit, & nihilo secius ex legum præscripto causam cognouit, & absolutum dimittit. Ego præter expectationem absolutus rectâ in montem profectus ad venerandi senis pedes procubui, statq; vitæ & discriminis explicato in verba religionis & monachi iuravi. Hæc ferè pleraq; Raderus, post supra nominatos. Quæ clarè commonstrant, homines sæpe se ipsos fallere, dum putant, se innocentes. Etsi enim in ea re non deliquerint, ob quam carceri addicuntur, aut alio

facto accusantur, damnantur, puniuntur; tamen Deus scit, videtque eos aliunde poenam commeruisse, qua proinde illos sinit plecti. Itaque si cui malè aliquid succedit, si mittitur in lapidinas, si venit ad Charontis ianuam, si fit vel hosti miserandus, si malis mala succedunt; non dicat, se innocentem pati. Esto non fecerit, quod fecisse dicitur; tamen aliquid patrauit, ob quod nefastum diem est meritis. In titulo homines errant, non errat Deus in supplicio. Immodò sæpe, ubi culpam vel nullam, vel non nisi exiguam agnoscit quispiam, ibi diuina statera scelus reperit, Ephram ludens vaccam occidit, & ecce quam diuturno carcere, quantoq̄ tormentorum, ac ipsius mortis discrimine ludum illum luit? Ludunt & alij quotidie; sed ita ludunt, vt ij, qui excubias agunt in Naupacto: rident, dum peccant; vt, dum non peccant, fleant. Sinit enim Deus iustissimè iniurias iniurijs compensari.

VII.

Sim. Meta-
phrasos. 1.
Iulij.

Simile quiddam accidit magno illi alioquin eremita Ioanni, qui ob minùs grauem causam, iustam tamen, vt Simeon Salus indicauit, iam duci iussus erat. Historia apud Simeonem Metaphrastem his verbis narratur: *Malefici quidam fecere eadem, acceptumq̄, corpus per fenestram proiecere in domum prius dicti viri, maxime pij, & Dei amantissimi. Cum itaque non paruum exortus esset tumultus, res delata est ad Magistratum. Is verò tulit sententiam, vt in furca suspenderetur dominus Ioannes. Cum ergo abires ad mortem, nihil apud se dicebat aliud, nisi: DEVS Sali adiu mibi in hac hora. Cum Deus autem vellet eum seruare ex tali speophantia, venit quidam, & dicit Abbati Simeoni: O miser, ille tuus amicus dominus Ioannes ducitur ad furcam. Certè si moriatur, tu fame morieris: Nam nemo tui curam gerit vt ille. Dicit verò ei quoq̄, quem admodum sit contextum crimen cadis. Cum se itaq̄, tamquam stultum gessisset Abbas Simeon, dimisit eum, qui hoc illi dixerat, & secessit in locum occultum, ubi semper orabat: quem nemo sciebat, nisi amicus eius, pius, & DEI amans Ioannes. Flexusq̄, genibus Deum rogauit, vt ipse liberaretur à tali periculo. Cumq̄, ij, qui eum eduxerant ad suspendium, peruenissent ad locum, ubi erant posituri eis furcam, ecce occurrunt equites & dicunt, vt is soluatur: quoniam inuenti erant, qui eadem re verà fecerant. Absolutus itaq̄, recta cucurrit ad locum, ubi sciebat Abbatem Simeonem semper orare. Cumq̄, eum vidisset procul manus ad calum*